

ПУНКТ ПРИЗНАЧЕННЯ:
КЕНІЯ

МЕТА:

Пошуки рідкісної білої жирафи, що в таємничий спосіб зникла посеред савани в Національному заповіднику «Масаї-Мара».

Мансарда в центрі Лондона, де мешкав юний Ларрі Містері, майбутній детектив, а нині значний поціновувач новітніх технологій, була напхана хитромудрими гаджетами. Оскільки Ларрі не відзначався акуратністю й любов'ю до порядку, окремі предмети його колекції, бувало, спіткала лиха доля: MP4-плеєр лежав заморожений у морозильнику, ноутбук потонув у ванній, а приставка до відеоігор розплавилася в мікрохвильовій печі.

Лише один пристрій хлопець беріг як зіницю ока — айнет, невеличкий апарат, який він, як і всі інші студенти, отримав у школі детективів «Ай-Інтернешнл». Це був гаджет у титановому корпусі з величезною кількістю вкрай потрібних програм і функцій. Щоб він завжди був перед очима, Ларрі повісив його на стіні над диваном. Ось і цієї квітневої суботи юний детектив раз по раз поглядав на стіну, щоб переконатися: пристрій на місці. А сам у цей час копирсався в старому радіоприймачі з кумедною телескопічною антеною. Він обережно відкручував деталі і складав їх на підлозі поряд із різноманітною електронікою, дротами й деталями, які вже дістав із старих пристроїв.

Від самого ранку хлопець нашвидкуруч перехопив лишень одним бутербродом. Чим же він так захопився?

Пояснення просте: впродовж останнього тижня його увага була прикута до відеоконференцій із курсу «Техніка лазіння», спеціальної дисципліни, опанувавши яку, можна навчитися виходити зі скрутного становища

за допомогою самої лише винахідливості та підручних матеріалів. Викладача курсу з кодовим ім'ям ЖЦ43 студенти негайно охрестили Мак-Гайвером¹ на честь відомого таємного агента з популярного телесеріалу.

Ларрі негайно взявся до роботи, захопившись новим проектом: він хотів записати музику для електрогітари відразу на комп'ютер, під'єднавши музичний інструмент безпосередньо до жорсткого диска через складені ним схеми.

Завершивши останні приготування, хлопець узяв до рук блискучу червону гітару, перекинув через плече пасок і ввімкнув інструмент. Потім ще раз зиркнув на монітор, перевіряючи частоти, і, уявляючи себе відомим рок-музикантом, вдарив пальцями по струнах, беручи перший акорд із композиції групи «Лед Зеппелін».

— Вау-вау-вау-вау!!!

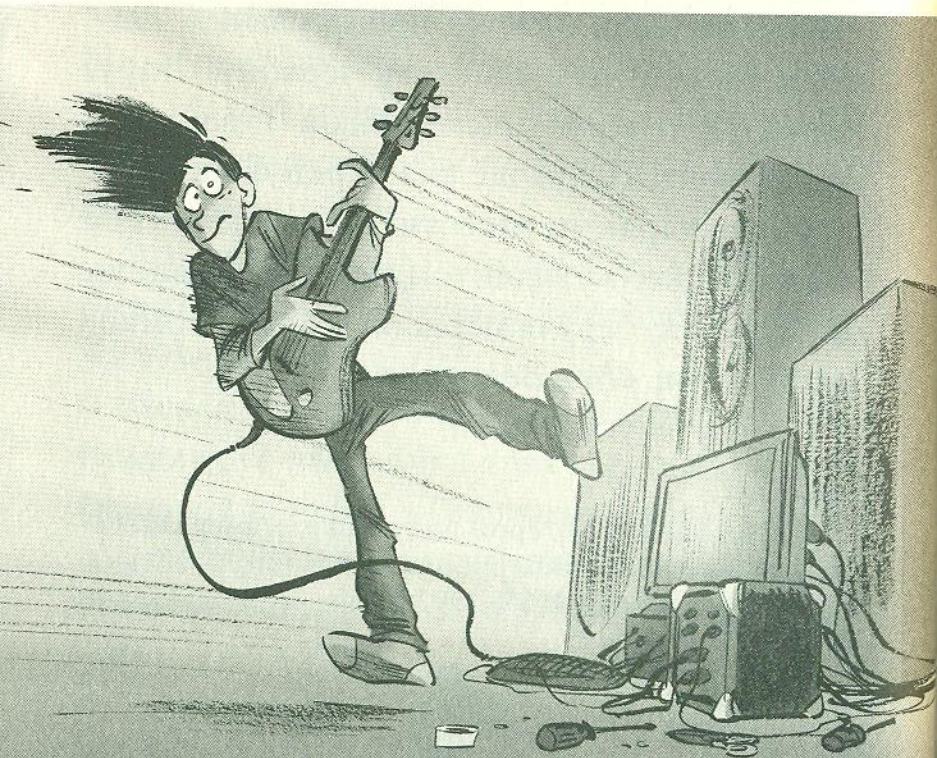
¹ Мак-Гайвер — герой популярного американського телесеріалу в жанрі пригодницького бойовика, що транслювався в 1985–1992 роках.

Із підсилювачів вирвалися такі потужні звуки, що шибки забряжчали і, здавалося, ось-ось повилітають.

Звуковою хвилею худорлявого горе-музику відкинуло вбік.

Обличчя йому перекосило від жаху, а з уст злетів розпачливий придушений вигук:

— Я за-за-забув... ви-ви-вимкнути стереосистему!

І, наче цього лиха було замало, за мить спрацювала система оповіщення сейсмічної активності і почулися панічні крики сусідів. Хлопець до смерті налякав мешканців Бейкер-Паласу!

— Треба негайно щось робити! — спохопився Ларрі, ледь отямившись, і почав хутко запихати під стіл електронну апаратуру. — Якщо впливе, що в усьому цьому безладі винен я, буде мені непереливки!

Щойно він накрив простирадлом усі свої причандали, пролунав стук у двері.

— Ларрі Містері! — репетував хтось із коридору. — Що ти влаштував? Гуркіт лунав звідси!

— Зараз ми з тобою розберемося! — погрожував інший голос.

Невдаха зрозумів, що сусіди вкрай розлючені.

Ларрі поспішно пригладив скуйовджену чуприну і сторожко підійшов до дверей.

— Хто там? — запитав невинним голосом. Із коридору долинув хор обурених голосів.

Ларрі передбачливо почепив ланцюжок на двері і сторожко повернув ключ у замку. Через невеличку щілину побачив біля своєї квартири щонайменше чоловік із двадцять розлючених сусідів. Судомно ковтаючи слину, він запитав:

— Ви теж почули страшний поштовх землетрусу? У новинах останнім часом не раз застерігали...

— Не забивай нам баки! — сердито урвав його голова житлового комітету, сивуватий адвокат у сірому двобортному костюмі. — Брехнею не врятуєш свого становища!

Він помахав якимсь аркушиком перед носом зухвальця. Зляканий Ларрі припустив, що це може бути лише постанова про виселення. І не помилився.

— У будь-якому разі, це була твоя остання витівка, Містері, — суворо додав голова комітету.

В Ларрі підкосилися ноги.

— Але ж... — затнувся він. — Я нічого не скоїв!

— А електрогітара?! — вереснула обурена леді, сусідка знизу, яка працювала у сфері великих фінансів. — Перед тим як спрацювала сигналізація, я чула, як бряжчав твій диявольський інструмент!

— Я не грав на електрогітарі. У мене її навіть і немає, повірте!

Та невдоволені сусіди не вгавали.

— Він нам очі замилює! Ти знаєш, що правила проживання в будинку забороняють грати на музичних інструментах! Витурити його і край! — гули вони сердито.

— Маємо спершу знайти докази, — розважливо мовив голова житлового комітету, намагаючись угамувати мешканців будинку. — З вашого дозволу, містере Містері, я би хотів перевірити, чи є у вас електрогітара.

— Будь ласка... хіба я... заходьте, — пробелькотів Ларрі, змирившись із неминучим.

Чоловік увійшов і уважно-прискіпливо оглянув кімнату.

— І де ж ви її ховаєте? — уїдливо запитав він. — Напевне, під оцим простирадлом, авжеж?